



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. F.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 16. 10. 2019, č. j. 52 A 150/2018 – 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 10. 2018, č. j. KrÚ 67974/2018/ODSH/14, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 26. 7. 2018, č. j. MUCT-17608/2017/DOP/SC/3843-13, a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), neboť v rozporu s § 10 odst. 3 citovaného zákona nezajistil, aby při užití jím provozovaného silničního motorového vozidla registrační značky X byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem, a to v souvislosti se dvěma přestupky proti pravidlům silničního provozu. Těchto přestupků se dopustil nezjištěný řidič zmíněného vozidla dne 6. 8. 2017 v 6:37 hod. na pozemní komunikaci v měřeném úseku silnice I/14 mezi domy č. p. 229 a 238 v obci Třebovice, ve směru jízdy od obce Česká Třebová, tím, že po odečtu možné odchylky měření (-3 km/h) překročil nejvyšší dovolenou rychlost v tomto úseku (50 km/h) o 10 km/h (tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně

než 20 km/h), a dále ve stejném měřeném úseku se dopustil totožného přestupku nezjištěný řidič dne 20. 8 2017 v 7:43 hod., když překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 9 km/h. Popsaným jednáním došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, které vykazovalo znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) téhož předpisu. Za přestupky spáchané provozovatelem motorového vozidla byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení určené paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, který ji zamítl rozsudkem ze dne 16. 10. 2019, č. j. 52 A 150/2018 – 54, jako nedůvodnou. Pro potřeby řízení o kasační stížnosti je podstatná níže uvedená argumentace krajského soudu.

[4] Krajský soud předně obsáhle poukázal na obstrukční praktiky zástupců řidičů či provozovatelů vozidel, kteří mají sjednáno tzv. pojištění proti pokutám, což byl podle soudu zjevně i tento případ. K tomu citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu a podotkl, že v dané věci bylo proti prvostupňovému rozhodnutí podáno toliko blanketní odvolání, žalobce byl ve správním řízení pasivní, přičemž teprve v žalobě jeho nynější zástupce uvedl řadu argumentů proti správním rozhodnutím.

[5] K námitce, že výše uložené pokuty nebyla dostatečně odůvodněna a správní rozhodnutí jsou v tomto směru nepřezkoumatelná, krajský soud uvedl, že zdůvodnění je dostačující. Správní orgán prvního stupně přihlédl ke skutečnosti, že žalobce se v minulosti nedopustil obdobného protiprávního jednání, a pokutu uložil ve spodní polovině zákonného rozpětí.

[6] Dále krajský soud odmítl námitku, že žalobci nebyly poskytnuty všechny možnosti platby pokuty, které upravuje daňový řád. Toto tvrzení považoval za spekulativní a účelové. Pokud by měl žalobce skutečný zájem určenou částku uhradit, mohl jednoduše správní orgán kontaktovat a tuto vůli vyjádřit. Zákon nestanoví, jaký způsob platby musí být ve výzvě označen, žalobce nadto v žalobě blíže neupřesnil, co mu bránilo v platbě převodem na účet nebo v hotovosti na pokladně, tedy formami uvedenými ve výzvě. Žalobce na výzvy ke sdělení totožnosti řidiče nebo k úhradě pokuty nereagoval a nic nesdělil ani nezaplatil.

[7] Další námitkou žalobce cílil na to, že obecní policie nezveřejnila informaci o umístění stacionárního měřiče rychlosti v daném místě. Krajský soud konstatoval, že žalobce toto své obecné tvrzení ničím nedoložil a přesunul tak důkazní břemeno na soud, který však sám z úřední povinnosti nemůže jeho pravdivost ověřovat. Navíc zákon stanoví pouze dva liberační důvody, pro které se může provozovatel vozidla zprostit odpovědnosti za přestupek; mezi tyto důvody nepatří to, zda obecní policie splnila svou informační povinnost ve vztahu k umístění rychloměru.

[8] Žalobce dále argumentoval tím, že správní orgán prvního stupně neodložil přestupky řidiče v souladu s právními předpisy, respektive že o tomto odložení žalobce nijak nevyrozuměl. Krajský soud k tomu nejprve citoval ze související judikatury kasačního soudu a poté uvedl, že procesní postup správního orgánu prvního stupně byl v souladu se zákonem. Žalobce byl jako provozovatel vozidla řádně vyzván k úhradě určené částky, případně ke sdělení totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Na tuto výzvu nereagoval a správní orgán prvního stupně následně přestupky řidiče odložil a dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku s provozovatelem vozidla. Usnesení o odložení věci jsou ve správním spise založena, platná právní úprava přitom neukládá správním orgánům, aby o takovém postupu žalobce vyrozuměly. Krajský soud též upozornil na to, že žalobce si v žalobě protičeří a sám tvrzení o absenci odložení věci zpochybňuje. Nejprve totiž tvrdil, že spis neobsahuje žádné usnesení či jiný záznam o odložení věci, aniž by však bylo patrné, že nahlížel do spisu. Na jiném místě

pokračování

žaloby pak uváděl, že pokud správní orgán prvního stupně vskutku věc odložil, nesplnil povinnost vyrozumět o tom žalobce, existenci úkonu směřujícího k odložení věci tedy připustil. To podle soudu svědčí o účelovosti a obstrukčním charakteru této námitky.

[9] Krajský soud k další námitce týkající se absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí především uvedl, že v projednávané věci se jedná o objektivní odpovědnost. K tomu odkázal na právní úpravu, zejména na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Poté dovodil, že žalobce touto námitkou míří spíše na odpovědnost neznámého řidiče za přestupky proti pravidlům silničního provozu, které nebyly předmětem rozhodnutí žalovaného, nikoliv na odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla. V případě přestupků řidiče by nicméně šlo o jednání spáchané „*minimálně z nedbalosti*“, k čemuž se již judikatura Nejvyššího správního soudu dříve vyjadřovala.

[10] K poslední námitce, jejíž podstatou bylo, že měření rychlosti nebylo prováděno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, krajský soud uvedl, že takovou námitku by žalobce mohl uplatnit v řízení o přestupku řidiče proti pravidlům silničního provozu. U přestupku provozovatele vozidla právní úprava jasně stanoví důvody, za nichž provozovatel není odpovědný. Tyto důvody (odcizení vozidla či tabulky s registrační značkou v době před porušením povinností řidiče, podání žádosti o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel) žalobce netvrdil. Rychlost vozidla byla zadokumentována silničním rychloměrem MUR-07, výrobní číslo MUR-002/2016, přičemž se jednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy. K tomuto silničnímu rychloměru byl vystaven dne 11. 5. 2017 Českým metrologickým institutem ověřovací list, z něho vyplývá, že bylo užito rychloměru způsobilého k měření rychlosti vozidel. Pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že měření rychlosti „*provedli*“ strážníci Městské policie Česká Třebová, tak se podle krajského soudu jedná pouze o nepřesné vyjádření skutečnosti, že tyto strážníci jen zjišťovali výsledky měření rychlosti zmíněným silničním rychloměrem. Výsledky z měření logicky nelze získávat bez součinnosti strážníků, neboť jinak by musel být rychloměr nějakým „*zvláštním robotem*“, který záznamy z měření sám posílá na městskou policii.

[11] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[12] Nejprve k otázce odůvodnění výše uložené pokuty namítá, že krajský soud nevypořádal všechny argumenty uvedené v žalobě, jimiž stěžovatel prokazoval, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečné. Správní orgán prvního stupně výslovně uvedl, že neshledal žádné polehčující okolnosti snižující závažnost jednání stěžovatele, ten přitom v žalobě odkázal na mnoho polehčujících okolností zřejmých ze spisu. Nelze spekulovat o tom, jaká sankce a v jaké výši by byla uložena, pokud by správní orgán řádně zohlednil všechny zjištěné skutečnosti. Je bez významu, že pokuta byla uložena na spodní hranici zákonného rozpětí. Krajský soud měl správní rozhodnutí zrušit, neboť správní orgán prvního stupně konkrétně neuvedl, k jakým okolnostem přihlédl při stanovení výše pokuty, a dále nepřihlédl k polehčujícím okolnostem vyplývajícím ze spisu.

[13] Brojí také proti závěrům krajského soudu ohledně omezení ve způsobu platby. Správní orgán prvního stupně stěžovateli nepřipustně zúžil způsoby platby oproti možnostem v daňovém řádu. Stěžovateli není zřejmé, proč by měl sám kontaktovat správní orgán. Žádný ze způsobů platby ve výzvě mu totiž nevyhovoval, příslušným obnosem disponoval pouze v jiné formě. Správní orgán prvního stupně tak měl stěžovateli poskytnout širší možnosti úhrady dané částky. Navíc krajský soud tuto žalobní námitku nevypořádal, neboť nevyjasnil, zda měl správní orgán

prvního stupně povinnost umožnit úhradu určené částky i dalšími způsoby, které připouští § 163 odst. 3 daňového řádu, jak tvrdil stěžovatel.

[14] Stěžovatel také namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zveřejnění informace o umístění měřiče rychlosti v obci Třebovice. Stěžovatel tvrdil negativní skutečnost, tedy že taková informace nikde zveřejněna nebyla, což logicky nemohl nijak dokázat. Otázce zákonnosti měření se nadto měly věnovat správní orgány. Žalovaný přitom v tomto směru „*žádné doplnění dokazování nenavrhol a žádné důkazy nepředložil*“, krajský soud měl proto jeho rozhodnutí zrušit. Ve správním a soudním řízení nebylo prokázáno splnění zákonné podmínky oznámení o umístění automatizovaného prostředku pro měření rychlosti.

[15] K odložení věci uvádí, že správní orgán prvního stupně nevydal usnesení o odložení věci a toto usnesení stěžovateli nedoručil. Není pravdou, jak uvedl krajský soud, že by stěžovatel svým vlastním tvrzením uplatněnou argumentaci zpochybňoval. Krajský soud měl jednoduše ze spisu ověřit, zda byl stěžovatel postupem správního orgánu prvního stupně zkrácen na svých právech, místo aby vůči němu vyjadřoval nedůvěru. Vypořádání tohoto žalobního bodu je dle stěžovatele „*na samé hranici přezkoumatelnosti*“.

[16] Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením námitky absence formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Právní předpis kogentně stanoví, že se ve výroku rozhodnutí uvede údaj o formě zavinění. V dané věci měl tento údaj samozřejmě znít tak, že přestupek byl spáchán „*nezaviněně, bez zavinění*“. Stěžovatel si klade otázku, jakou relevanci má napadený rozsudek, který pojednává o tom, že formu zavinění lze formulovat jako „*minimálně z nedbalosti*“. Stěžovatel nechce, aby bylo rozhodnutí o přestupku v budoucnu interpretováno tak, že se dopustil přestupku z nedbalosti. Právě to ovšem učinil krajský soud, který prvostupňové rozhodnutí takto vyložil, čímž prokázal důvodnost tohoto žalobního bodu.

[17] Závěrem se stěžovatel vyjadřuje k posouzení námitky, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez lidské obsluhy. Ze správního spisu je zřejmé, že policisté byli přítomni na místě měření, pak se ovšem nemohlo jednat o měření automatizované. Okolnost, zda bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, je rozhodná pro vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla. Nijak tedy nesouvisí s tím, zda stěžovatel tvrdil liberační důvody. Podstatné je, že tvrdil nesplnění jedné ze zákonných podmínek pro projednání přestupku s provozovatelem vozidla. Z podkladů ve spise nevyplývá, že by šlo o automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti, pro takový závěr nesvědčí ani argumenty krajského soudu v napadeném rozsudku. Standardem u těchto rychloměrů je, že opravdu automaticky zasílají městské policii záznamy z měření rychlosti vozidel, nejedná se tedy o žádné „*zvláštní roboty*“, jak dovodil krajský soud. Vyjádření správního orgánu prvního stupně, že měření rychlosti „*provedli strážníci Městské policie Česká Třebová vyškolení pro měření rychlosti silničním rychloměrem MUR-07*“, nedává pochybovat o tom, že měření vskutku realizovali strážníci, nejde jen o nepřesnou formulaci, což tvrdil krajský soud. V případě, že by se jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, by proškolení vůbec být nemuseli, neboť vše probíhá automatizovaně. Uvedené faktory (žalobní tvrzení, že strážníci byli na místě měření; tvrzení správního orgánu o provedení měření strážníky; proškolení strážníků k obsluze měřicího zařízení) svědčí podle stěžovatele pro závěr, že měření bylo provedeno strážníky, kteří obsluhovali rychloměr. Nejednalo se tedy o automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti, respektive správní orgán prvního stupně měl za existence uvedených pochybností dokazováním tuto otázku postavit najisto, což neučinil a jeho rozhodnutí nemůže obstát.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvádí, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu, odkazuje na své vyjádření k žalobě a na dotčená správní rozhodnutí.

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Úvodem lze podotknout, že stěžovatel důvody kasační stížnosti formálně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že na více místech kasační stížnosti namítá i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tedy uplatňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu a je oprávněn sám podřadit kasační námitky pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[22] Právě otázkou přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu se zdejší soud zabýval v první řadě, neboť pokud by byla tato námitka důvodná, musel by Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušit. Stěžovatel stručně namítá nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že krajský soud (a) nevypořádal všechny důvody, pro které stěžovatel v žalobě tvrdil, že odůvodnění sankce bylo nedostatečné, (b) nevypořádal námitku omezení ve způsobu platby, protože nevyjasnil, zda měl správní orgán prvního stupně povinnost umožnit úhradu určené částky i dalšími způsoby podle daňového řádu, (c) dostatečně nevypořádal námitku týkající se odložení věci (zde stěžovatel označuje argumentaci krajského soudu jako „*na samé hranici přezkoumatelnosti*“ a spíše spatřuje pochybení soudu v nesprávném posouzení této právní otázky).

[23] Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku neshledal. K tvrzení sub (a) výše soud uvádí, že krajský soud danou námitku vypořádal vskutku velmi stručně, nicméně vyjevil, proč ji nepovažuje za důvodnou. Krajský soud konstatoval, že „[n]ení rovněž důvodná úvaha žalobce o neodůvodněné, či dokonce nepřezkoumatelné, správní úvaze správního orgánu o uložení sankce, že tedy správní orgán měl shledat nějaké polehčující okolnosti. V dané věci je zdůvodnění výše sankce obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela dostatečné, správní orgán přiblížil i [ke] skutečnosti, že nebylo zjištěno, že v minulosti se žalobce dopustil obdobného protiprávního jednání, a vzhledem k tomu, že za uvedený přestupek může být uložena pokuta od 1 500 do 2 500 Kč, a tato byla uložena ve spodní polovině zákonem stanoveného rozpětí, nemohl žalobce se svou námitkou v dané věci uspět“ (viz odstavec 23 dole napadeného rozsudku). Stěžovatel tvrdí, že krajský soud měl posoudit, zda správní řízení netrpí vadou, jestliže správní orgán prvního stupně nehodnotil všechny polehčující okolnosti, o nichž tvrdí, že byly „*zřejmé ze spisu*“. To však krajský soud učinil, byť se výslovně nevěnoval všem v žalobě vyjmenovaným polehčujícím okolnostem. Z rozsudku je patrné, že krajský soud neměl za to, že by bylo odůvodnění výše sankce nepřezkoumatelné a že by správní orgán prvního stupně opomenul existenci „*zřejmých*“ polehčujících okolností.

[24] K argumentu sub (b) výše kasační soud podotýká, že krajský soud výslovně konstatoval, že zákon (myšleno zákon o silničním provozu) nestanoví, jaký způsob platby má být ve výzvě označen. Dodal, že stěžovatel ani v žalobě nespecifikoval, co mu bránilo v úhradě určené částky způsoby uvedenými ve výzvě, a že v případě zájmu mohl správní

orgán prvního stupně kontaktovat s požadavkem na úhradu částky jinou formou. Také toto vypořádání daného žalobního bodu lze s ohledem na znění žaloby považovat za dostatečné.

[25] Konečně k tvrzení sub (c) výše zdejší soud uvádí, že odložením věci se krajský soud zabýval v odstavci 23 i odstavci 24 napadeného rozsudku. Ani v tomto ohledu není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, stěžovatel ostatně blíže neupřesňuje, v čem nebyl tento žalobní bod vypořádán, naopak dále tvrdí, že vlastně vypořádán byl, avšak „*irrelevantně*“ a *de facto* tedy tvrdí nesprávné posouzení právní otázky.

[26] Kasační soud se dále zabýval vlastní důvodností uplatněných námitek. K tvrzené nepřezkoumatelnosti uložené sankce (viz odstavce [5] a [12] výše) postačí uvést, že správní orgán prvního stupně neshledal polehčující okolnosti snižující závažnost jednání stěžovatele, naopak jako k přitěžující okolnosti přihlédl k tomu, že bylo spácháno více přestupků. V rámci hodnocení osoby stěžovatele pak přihlédl k tomu, že se v minulosti nedopustil obdobného protiprávního jednání a zohlednil to, že doprava není předmětem jeho podnikatelské činnosti. Právě především s ohledem na tyto okolnosti, které správní orgán prvního stupně v rozhodnutí výslovně zmínil (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí), byla pokuta uložena ve spodní polovině zákonem stanoveného rozpětí. Je tedy zřejmé, z jakých důvodů byla pokuta v konkrétní výši (1 700 Kč) uložena. Ve shodě s krajským soudem lze podotknout, že stěžovatel byl ve správním řízení pasivní a i odvolání podal toliko blanketní, na žádné další skutečnosti, které by měly správní orgány vzít při ukládání správního trestu v potaz, proto nepoukázal. Není pravdou, jak stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti (a totéž tvrdil i v žalobě), že správní orgán prvního stupně ani alespoň stručně nevyjasnil, k jakým okolnostem přihlížel. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný ve svém rozhodnutí trefně poukázal na to, že s ohledem na to, že se jednalo o přestupek provozovatele vozidla, bylo možné zhodnotit pouze závažnost jednání a jeho následek a jako přitěžující okolnost dvojí porušení zákona o silničním provozu. Jiné okolnosti zjištěny nebyly.

[27] Krajský soud správně posoudil i námitku omezení stěžovatele ve způsobech platby (viz odstavce [6] a [13] výše). Obdobně koncipovaná námitka již byla opakovaně judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. V rozsudku ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 As 331/2019 – 37, tento soud konstatoval, že „*[i]nstrukce, které správní orgán I. stupně k platbě poskytl, směřují ke způsobům platby, které jsou pro většinu osob těmi nejjednoduššími a nejpohodlnějšími. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud očekával, že stěžovatel bude tento způsob placení určené částky preferovat také. Ani z okolností případu nevyplyvá, že by navržené způsoby úhrady určené částky byly pro stěžovatele nevyhodné. Stěžovatel zcela rezignoval na vysvětlení, v čem se uvedený postup správního orgánu I. stupně negativně projevil na jeho právech, a ani nevysvětlil, jak by mohla tato tvrzená vada vyústit v nezákonnost přezkoumávaných rozhodnutí správních orgánů, když se jedná o obsah výzvy podle §125b odst. 1 zákona o silničním provozu, jejímž zasláním ani nedochází k zahájení správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 As 78/2019 – 45). Je nabitelné, že by k vydání správních rozhodnutí vůbec nedošlo, kdyby stěžovatel výzvě vyhověl, ale stěžovatel nečinil žádná relevantní tvrzení, ze kterých by vyplývalo, že by v případě určení jiného způsobu platby určenou částku včas zaplatil. (...) Ani v nyní projednávaném případě takovou skutečnost stěžovatel netvrdil a nelze dovodit, že by správní orgán I. stupně neposkytl potřebnou součinnost, kdyby stěžovatel hodlal zaplatit jiným způsobem.*“ Tato námitka tedy není důvodná.

[28] K namítanému porušení § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „*zákon o obecní policii*“), podle něhož *jsou-li k pořízení záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit*, je nutné předně zdůraznit, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné

pokračování

činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Stěžovatel v této souvislosti v zásadě namítá jen to, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť ten neprovedl ani nenavrhl důkazy k prokázání splnění podmínky ve výše citovaném ustanovení. Správní orgány se podle něj měly věnovat zákonnosti měření rychlosti i z tohoto úhlu pohledu, tedy prověřit, zda byla splněna podmínka oznámení o umístění automatického rychloměru.

[29] Kasační soud zdůrazňuje, že při posuzování zákonnosti správního řízení a kvality odůvodnění správních rozhodnutí je třeba přihlídnout mimo jiné k procesní aktivitě (respektive zde naopak pasivitě) samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení zcela pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci. V dané věci stěžovatel nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a předložit k nim své vyjádření, neúčastnil se ústního jednání o přestupku a proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Za této situace nelze správním orgánům vytýkat, že se podrobně nezabývaly skutečnostmi, které nebyly v průběhu správního řízení nikterak zpochybněny, a nečinily ohledně nich další dokazování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019 – 39). Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pokud se výslovně nezabývaly tím, zda byla splněna podmínka oznámení o umístění automatického rychloměru dle zákona o obecní policii, ačkoli její nesplnění stěžovatel ve správním řízení nenamítal. Úkolem správních orgánů totiž není, aby z úřední povinnosti předjímalý a vyvracely veškeré myslitelné námítky přestupce, a tím *de facto* nahrazovaly jeho aktivitu ve správním řízení.

[30] Co se týče posouzení související žalobní námítky krajským soudem (viz odstavce [7] a [14] výše), zdejší soud zdůrazňuje, že stěžovatel v žalobě uplatnil jen „holé“ obecné tvrzení, že „[z]áznak byl přitom proveden právě stálým automatickým technickým systémem (což je ostatně podmínka projednatelnosti přestupku provozovatele vozidla), nicméně, obecní policie informaci o zřízení takového systému nezveřejnila.“ Stěžovatel však již neuvedl, z čeho **konkrétně** dovodil, že obecní policie v daném případě tuto informaci nezveřejnila, a v tomto směru nepřiložil či neoznačil žádné důkazy. Krajský soud proto nepochybil, jestliže uvedl, že tímto postupem stěžovatel fakticky přenesl důkazní břemeno na soud a požadoval po něm, aby za něj obecně tvrzené pochybnosti ověřil. Stěžovatel nemá pravdu, že krajský soud po něm požaduje prokázání negativní skutečnosti. Bylo totiž na něm, aby především uvedl, z čeho pramení jeho přesvědčení, že obecní policie zákonnou informační povinnost nesplnila. Stěžovatel přece v tomto svém tvrzení (pokud by bylo pravdivé) logicky musel vycházet z určitých podkladů a informací, například z lustrace webových stránek obecní policie či dotčených obcí, na kterých danou informaci nenašel. Pokud by tomu tak bylo, nic by mu nebránilo k žalobě přiložit alespoň screenshot z webové stránky zachycující její obsah a prokazující příkladmo to, že daný měřený úsek chybí mezi místy, u kterých je uvedena informace o měření rychlosti a umístění radarů. Případně mohl mít stěžovatel k dispozici vyjádření obecní policie či správního orgánu ohledně zveřejnění dotčené informace, anebo mohl provedení některého z takových důkazů navrhnout. Nic takového ovšem stěžovatel v žalobě netvrdil a, jak již bylo uvedeno, žádný důkaz na podporu svého tvrzení nenavrhl. Není rovněž pravdou, že důkazy měl předložit žalovaný, neboť je to žalobce, který musí svá žalobní tvrzení v řízení před soudem odpovídajícím způsobem prokázat [srov. § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Odkazuje-li stěžovatel v kasační stížnosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně § 79a zákona o silničním provozu, není tento odkaz přiléhavý. Ostatně o splnění podmínek citovaného ustanovení nebylo v projednávané věci sporu, ve správním spise je založeno vyjádření Policie ČR, ve kterém schvaluje v daném místě úsekové měření rychlosti prováděné obecní policií. Tato kasační námítka tedy není důvodná.

[31] Pro úplnost pouze Nejvyšší správní soud koriguje nesprávný názor krajského soudu, že nesplnění povinnosti podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nepatří mezi liberační důvody, pro které se stěžovatel mohl zprostit odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, a i proto nemohl se svou námitkou uspět. To, zda byla obecní policie s ohledem na citované ustanovení zákona o obecní policii oprávněna k pořizování záznamu, jenž je podkladem pro následné správní řízení vedené se stěžovatelem, nijak nesouvisí s otázkou zproštění odpovědnosti provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu. S ohledem na jinak správné vypořádání tohoto žalobního bodu krajským soudem (viz výše) však toto dílčí pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[32] Další námitkou stěžovatel cílí na vypořádání žalobního bodu, který se týkal odložení věci (viz odstavce [8] a [15] výše). Vytýká krajskému soudu, že místo jednoduchého ověření listin založených ve správním spise vyjadřoval vůči zástupci stěžovatele nedůvěru a postup správního orgánu prvního stupně řádně nepřezkoumal. Tato argumentace však podle Nejvyššího správního soudu opomíjí, že krajský soud v rozsudku uvedl, že usnesení o odložení věci jsou založena ve spise (viz odst. 24 napadeného rozsudku), je tak zřejmé, že obsah správního spisu prověřil a právě na něm založil závěr o tom, že správní orgán prvního stupně nepochybil. Tomuto závěru přitom nelze nic vytknout. Co se týče namítaného nevyrozumění stěžovatele o odložení věci, touto otázkou se judikatura tohoto soudu rovněž již opakovaně zabývala. Na nynější případ analogicky dopadají například závěry z rozsudku ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019 – 38, v němž se uvádí, že „[v] dané věci došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Stěžovatelka nebyla poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyla oprávněna se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích. Nutno podotknout, že se stěžovatelka o odložení věci dozvěděla v příkazu ze dne 20. 4. 2017, který jí byl doručen dne 26. 4. 2017. Stěžovatelka ani v kasační stížnosti nijak nekonkretizuje, jakou změnu by jí přineslo doručení usnesení o odložení věci. Z pozice provozovatele vozidla by i nadále nesla odpovědnost za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“ Na aplikaci citovaných závěrů nemá vliv nová právní úprava účinná od 1. 7. 2017 a přeměna správního deliktu provozovatele vozidla na přestupek (v podrobnostech srov. § 71 a § 76 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).

[33] Stěžovatel dále nemá pravdu ani v otázce uvedení formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí (viz odstavce [9] a [16] výše). Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek (dříve správní delikt) podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto přestupků není namíste se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění, která se pojí s odpovědností subjektivní (srov. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 214/2019 – 38). V tomto světle je nutné nahlížet i na odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterém krajský soud správně poukázal na objektivní odpovědnost provozovatele vozidla vycházející z § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, a teprve poté se – nad rámec nosných úvah – zmínil o tom, že pokud by stěžovatel brojil proti samotným přestupkům nezjištěného řidiče (které však nebyly předmětem projednávané věci), postačovalo by u takového deliktního jednání podle judikatury kasačního soudu uvedení formy zavinění slovy „*minimálně z nedbalosti*“. Uvedení této nadbytečné úvahy, která je navíc sama o sobě správná a judikatuře tohoto soudu odpovídá (viz krajským soudem citované rozhodnutí ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37), nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[34] Poslední námitkou brojí stěžovatel proti tomu, že přestupky nezjištěného řidiče nebyly zaznamenány automatizovaným rychloměrem bez lidské obsluhy, ale měření rychlosti provedli strážníci městské policie (viz odstavce [10] a [17] výše). Úvodem k tomuto tvrzení Nejvyšší správní soud předesílá, že zde opět platí již výše vyřčená teze o tom, že krajský soud neměl zaměňovat posouzení splnění této podmínky pro vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla

pokračování

[viz § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] s tím, zda stěžovatel uplatnil některý ze zákonných liberačních důvodů (srov. odstavec [31] výše).

[35] Podstatné ovšem je, že krajský soud jinak správně shledal, že správní spis obsahuje podklady, z nichž vyplývá, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Stěžovateli se tuto skutečnost nepodařilo relevantním způsobem zpochybnit. Neobstojí jeho názor, že je „*nesporné, že ze spisu zřejmé*“, že strážníci byli na místě měření. Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že z něj nic takového nevyplývá. Ve spise správního orgánu prvního stupně je mimo jiné založeno oznámení podezření ze spáchání přestupku, v němž je výslovně uvedeno, že přestupek byl zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, přičemž měření rychlosti jízdy bylo provedeno „*přístrojem MUR-07 Server, výrobní číslo (...), který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy*“ (viz oznámení založené na č. l. 1 správního spisu a obdobně u druhého z přestupků řidiče viz oznámení na č. l. 10). V potvrzení o proškolení (viz č. l. 9 správního spisu) je pak pouze uvedeno, že tam uvedení strážníci byli proškoleni „*ke provádění obsluhy klientské aplikace systému MUR-07*“. Z podkladů ve spise proto nikterak nelyne, že strážníci městské policie byli na místě měření v obci Třebovice, kde toto měření v souladu s proškolením sami prováděli (jiným měřidlem, než je označený automatický rychloměr). Tvrzení stěžovatele tak neodpovídají obsahu správního spisu, na čemž nic nemění ani nepřesné vyjádření v prvostupňovém rozhodnutí, že měření „*provedli*“ strážníci, jak stěžovatele trefně upozornil již krajský soud.

[36] Z výše uvedených důvodů lze uzavřít, že rozsudek krajského soudu je v souladu se zákonem.

[37] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[38] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu